

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ.

«Έλα νά ἴδῃς τῆς μικρᾶς μου ἀδελφῆς τὸ μνήμα,» μοι εἶπεν ἐν μικρὸν κοράσιον λαβὼν με ἐκ τῆς χειρὸς ἐνῶ ἤνοιγον τὴν θύραν τοῦ κοιμητηρίου.

«Διὰ τί νὰ ὑπάγω νά ἴδω τὸ μνήμα τῆς ἀδελφῆς σου, μικρά μου;» εἶπον.

«Ἐπειδὴ,» ἀπεκρίνατο τὸ τετραετὲς κοράσιον, «θέλω νά ἴδῃς ποῦ ἔθεσαν τὴν ἀδελφήν μου Ἑλένην.»

«ὦ! πόσον συγκινητικὴ ἦτο ἡ παράκλησίς του, πόσον δὲ συγκινητικὸς ὁ τρόπος μεθ' οὗ μὲ παρηκάλει!» — «Ἐλα νά ἴδῃς ποῦ ἔθεσαν τὴν Ἑλένην μου,» διότι ἐφαινετο ὅτι ἡ λύπη τῆς ἦτο ἐγκάρδιος καὶ ἐνδόμυχος.

Τὸ ἔλαβον τότε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, διότι δὲν ἤδυναμην νά μὴ τὸ ἀγαπήσω, ἔπειτα δὲ πάλιν ἀφῆσας αὐτὸ κάτω ἐπροχωρήσαμεν ὁμῶς διὰ νά ἴδωμεν πῶς ἔκειτο ἡ Ἑλένη. Ἀφοῦ ἐθαδίσσαμεν πολλὰς ὁδοὺς καὶ ἐκάμαμεν πολλοὺς ἐλιγμούς, ἐφθάσαμεν ἐπὶ τέλους εἰς μέρος ὅπου ὑπὸ τὰ κατάσκια καὶ μελαγχολικὰ δένδρα ἦτο τὸ μονῆρες μνήμα τῆς Ἑλένης.

Ὁ μικρὸς μου σύντροφος ἀμέσως ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν ὁροσερῶν χόρτων καὶ μετὰ θερμῶν δακρῶν λύπης καταρρέοντων κρουνήδων ἐκ τῶν παρειῶν αὐτοῦ εἶπε «Ἰδοὺ ποῦ ἔθεσαν τὴν Ἑλένην μου.»

«Καὶ ποία ἦτο ἡ Ἑλένη, τέκνον μου,» ἠρώτησα — ἦτο ἀδελφή σου;»

«Μάλιστα, ἀδελφή μου.»

«Ἀλλὰ διατί ἔθεσαν αὐτὴν ἐνταῦθα;»

«ὦ, τῆς Ἑλένης τὸ πρόσωπον ἦτο λίαν πελιδνόν, τὰ χεῖλη τῆς ἔγειναν ὠχρά, αἱ χεῖρές τῆς ξηραί· μοι εἶπον δὲ ὅτι ἀπέθανε καὶ ἔθεσαν αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ ψυχρὸν μνήμα καὶ ποτὲ πλέον δὲν θέλω τὴν ἴδει!»

Τὸ μικρὸν τοῦτο πλάσμα τότε ἐφαινετο λίαν καταπεπικραμένον, καθίσαν δὲ περιλυπὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἔκλαιε πικρότατα.

«Ἄλλ', εἶπον, ἐνῶ ἐξέτεινα τὴν χεῖρά μου ἵνα ἀπομακρῶν αὐτὸ ἀπὸ τῆς μελαγχολικῆς ταύτης σκηνῆς, δὲν πρέπει νά κλαίῃς τόσο πολύ. Πόσων ἐτῶν ἦτο ἡ ἀδελφή σου. Ἡεῦρε;»

«Ὅχι, δὲν ἠεῦρω, κυρία, ἀλλ' ἦτο ὑψηλοτέρα ἐμοῦ, καὶ συνειθίζε νά παίζῃ μετ' ἐμοῦ καὶ νά μὲ διδάσκη νά προσεύχωμαι εἰς τὸν μέγαν Θεόν. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω συμπαίκτην ὡς αὐτήν.»

Εἶδον ὅτι ἦτο μάταιον νά ἐπιχειρισθῶ νά διδάξω τόσον μικρὸν παιδίον τὴν χριστιανικὴν ὑποταγὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅθεν τῇ εἶπον ὅτι ὁ Θεὸς, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνω, εἶπεν, «ὅτι τὸ χῶμα ἐπιστρέφει εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐλήφθη καὶ τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Θεὸν ὅστις ἔδωκεν αὐτό.» Τοῦτο παρέστησα μὲ ὅσον ἡδυνάμην ἀπλοῦν τρόπον, καὶ μετὰ μακρὰν συν-

ομιλίαν ἀπεχωρίσθημεν. Ἄλλ' οὐδέποτε θέλω λησμονήσει τοὺς λόγους του. «Ἐλα νά ἴδῃς ποῦ ἔθεσαν τὴν Ἑλένην με!»

ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΦΩΤΟΣ
ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΤΟΝΩΝ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΩΝ.

Τὸ φῶς εἶναι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ὅ,τι ὁ ἦχος εἰς τὸ οὖς. Ὅπως οὗτος ἀποτελεῖται ὑπὸ τῶν κυματισμῶν τοῦ ἀέρος, οὕτω καὶ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν τῆς αἰθέρος, ὅστις εἶναι ὕλη πολλὴ λεπτοτέρα τοῦ ἀέρος διακεχυμένη καθ' ὅλον τὸ σύμπαν, ἐνῶ ὁ ἀήρ περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἀτμοσφαῖράν μας.

Ὅπως ὁ ἦχος δὲν ἀφαιρεῖ μέρος τῆς ὕλης τοῦ ἡχοῦντος σώματος, οὕτω καὶ τὸ φῶς δὲν ἀφαιρεῖ μέρος τοῦ φέγγοντος σώματος καὶ μεταδιθάζει αὐτὸ εἰς τὸν ὀφθαλμόν· εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις τὸ γενόμενον αἰσθημα εἶναι ἀπλῶς ἀποτέλεσμα τῶν κυματισμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους σώματα κρούμενα ἢ θερμαίνόμενα καὶ καίόμενα ἐμβάλλουσι τὸν ἀέρα καὶ αἰθέρα.

Ὁ μόνον δὲ τὸ φῶς ἐν γένει εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν κυματισμῶν τοῦ αἰθέρος, ἀλλὰ καὶ ἡ θερμότης καὶ αὐτὰ τὰ ὠραῖα χρώματα, τὰ ὁποῖα τόσον θέλγουσι τὴν ὄρασιν ἡμῶν.

Πῶς καταρωθῶθι νά γνωστῇ τοῦτο ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν μου εὐτυχήσωσι νά σπουδάσωσι εἰς ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια θὰ μάθωσιν· ἐγὼ θὰ περιορισθῶ ἐνταῦθα μόνον εἰς τὸ νά δώσω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πειραμάτων τῆς ἐπιστήμης πρὸς γνῶσιν πάντων· μὴ δυσπιστήσετε δὲ, καλοὶ μου ἀναγνώσται, εἰς τὰ γραφόμενα, βλέποντες τὸ ἐξαίσιον τῶν ἀριθμῶν· διότι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς πολλὴ μεγαλειτέρους τούτων δύναται νά ἀριθμήσῃ.

Κατὰ τὰ γενόμενα πειράματα τὰ μόρια πάσης ὕλης θερμαίνόμενα τίθενται εἰς δόνησιν, εἴτε κίνησιν, ἂν καὶ ἀνεπαίσθητον εἰς ἡμᾶς· αἱ δονήσεις αὗται διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς θερμότητος αὐξάνουσι καὶ μεταδίδονται εἰς τὸν περίε αἰθέρα, καὶ ὅταν μὲν ᾖναι ὀλίγαι κατὰ δευτερόλεπτον δὲν παράγουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον κανὲν αἰσθημα, ὅταν ὁμως φθάσωσι πλησίον τοῦ ἀριθ. τῶν 400 δισεκατομμυρίων κατὰ δευτερόλεπτον, παράγουσι τὸ αἰσθημα τῆς θερμότητος· ὅταν φθάσωσι τὸν ἀριθμὸν 400 δις. γεννῶσι τὸ αἰσθημα τοῦ φωτός· ὅταν τὸν 480 δις. χρῶμα ἐρυθροῦν· ὅταν ὑπερβῶσι τοῦτον, κίτρινον· ὅταν καὶ τοῦτον πράσινον· ὅταν καὶ τοῦτον κυανοῦν· ὅταν καὶ τοῦτον ἰώδες· ὅταν δὲ καὶ τοῦτον, ὁ ὀφθαλμὸς παύει ἀπὸ τοῦ νά ἔχῃ αἰσθῆσιν οἰανδήποτε φωτός.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν θερμότης, φῶς, χρώματα δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ αἰσθημα παραγόμενον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου δι' ὀρισμένου ἀριθμοῦ κυματι-